

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 204/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 21 ods. 1 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd opatrením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/6 Gpt 94/07 z 19. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2008 doručená sťažnosť M. K., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv opatrením a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. IV/6 Gpt 94/07 z 19. novembra 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľkina matka M. Š. bola vlastníčkou nehnuteľnosti v katastrálnom území Ž. na základe rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 11 C 363/64 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 7 Co 624/64. Momentálna vlastníčka (ktorú neoznačila) 10. mája 2006 demolovala stavbu, preto sťažovateľka podala trestné oznámenie, ktoré bolo vedené na Úrade justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Ž. pod sp. zn. ČVS: ORP-1270/1-OSV-ZA-2006. Pretože s výsledkom šetrenia sťažovateľka nebola spokojná, ani so stanoviskom Okresnej prokuratúry Ž. (ďalej len „okresná prokuratúra“), ktorá vec dozorovala, podala sťažnosť Krajskej prokuratúre v Ž. (ďalej len „krajská prokuratúra“), kde bolo konanie vedené pod sp. zn. 3 Kpt 330/07. Táto vybavila podnet v jej neprospech, preto sa obrátila na generálnu prokuratúru, ktorá sťažnosť vybavila opäť v jej neprospech. Preto podala opakovaný podnet, v ktorom poukázala na rozhodujúce skutočnosti, najmä na znalecký posudok Ing. E. a na ostatné okolnosti prípadu. Generálna prokuratúra aj tento opakovaný podnet vybavila v jej neprospech a zotrvala na pôvodnom stanovisku. Pretože sťažovateľka bola toho názoru, že generálna prokuratúra sa dostatočne nezaoberala osobou páchatelky, že nesprávne vyhodnotila skutkový stav, žiadala ústavný súd, aby vo veci vydal tento nález:

„1. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky postupom v konaní vedenom pod č. IV/6 Gpt 94/07 ktorý spočíval v nezabezpečení riadneho a účinného vyšetrenia prečinu poškodzovania cudzej veci a prečinu porušovania domovej slobody porušila základné práva sťažovateľky podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru, článku 2 ods. 2; článku 21 ods. 1; článku 46 ods. 1 a článku 149 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Súd prikazuje Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky vo veci vedenej pod č. IV/6 Gpt 94/07 znovu konať.

3. Súd priznáva sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie vo výške 50.000,- Sk (slovom päťdesiatisíc slovenských korún) ktoré je Generálna prokuratúra Slovenskej povinná uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 124/03).

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva tým, že generálna prokuratúra odložila opakovaný podnet, ktorým sa opakovane domáhala preskúmania

zákonnosti postupu a rozhodnutia okresnej prokuratúry, ako aj krajskej prokuratúry v trestnom stíhaní, na ktorý dala podnet.

Ústavný súd už v obdobných prípadoch uviedol, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nie je účasťou základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Sťažovateľ nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo vznesené obvinenie označenej osoby, a toto právo nemožno odvodiť ani z niektorého zo základných práv a slobôd, preto nemohlo postupom generálnej prokuratúry (ani podriadených prokuratúr a vyšetrovateľa) dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že v trestnom konaní nebolo vznesené obvinenie pre trestný čin ani prečin.

Sťažovateľke z práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva iba právo, aby sa orgány činné v trestnom konaní jej oznámením o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bo spáchaný trestný čin, zákonným spôsobom zaoberali (III. ÚS 261/05).

Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre je prokurátor pri vybavovaní podnetu povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať opatrenie, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Prokurátor generálnej prokuratúry oznámením z 19. novembra 2007 sp. zn. IV/6 Gpt 94/07 zotrval na svojom stanovisku, s ktorým bola sťažovateľka oboznámená listom z 30. októbra 2007, teda bola oboznámená so stanoviskom, že nezistil také konanie, ktoré by zakladalo podanie obžaloby, resp. aby konanie osobou označenou sťažovateľkou považoval za prečin. Zistil teda zákonnosť postupu orgánu vyšetrovateľa, ako aj okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry.

Podľa názoru ústavného súdu generálna prokuratúra vybavila opakovaný podnet sťažovateľky v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre, a preto odloženie opakovaného podnetu sťažovateľky nie je v žiadnej príčinnej súvislosti s možným porušením jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Tento príčinný vzťah nezakladá sám osebe skutočnosť, že prokuratúra podanému podnetu podľa zákona o prokuratúre nevyhovie podľa predstáv sťažovateľa (I. ÚS 38/02), čoho sa vlastne sťažovateľka domáhala.

Sťažovateľka neuviedla konkrétne, v čom mala generálna prokuratúra porušiť ostatné články ústavy ňou označené v sťažnosti, a keďže sa nevzťahovali na danú problematiku, nebolo možné sa nimi zaoberať.

Ústavný súd konštatuje, že medzi postupom generálnej prokuratúry a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je žiadny príčinný vzťah, a preto ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Z toho dôvodu bolo bez právneho dôvodu a významu zaoberať sa ďalšími nárokmi sťažovateľky, ktoré v petite sťažnosti uplatnila.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2008